

Bogdan Panduru
Dan Duță

POVEȘTI (NE)NATURALE

Proză scurtă

WWW.CORESI.NET

BOGDAN PANDURU SE PREZINTĂ

Spre deosebire de prietenul și fostul meu coleg de liceu, Dan, eu sunt un scriitor aflat la debut, căruia îi plac foarte mult poveștile scurte, „short stories”. Tocmai de aceea, cu un an în urmă, am început și eu să scriu „short stories”. Povești cu final neașteptat, prezentând, în mare parte realități distopice ce te poartă prin prezent și prin viitor, povești ce se pot încadra în mai multe genuri literare cum ar fi: Horror, S.F., Fantasy. Câteva din ele le-am publicat pe situl Radio Guerrilla, unde am scris pentru concursul „Vocea ascultătorului”. Acolo am și câștigat una dintre ediții.

CUPRINS

5	<i>DAN DUȚĂ SE PREZINTĂ</i>	
6	<i>BOGDAN PANDURU SE PREZINTĂ</i>	
9	PĂDUREA DE OȚEL	<i>Bogdan Panduru</i>
15	IARBA	<i>Dan Duță</i>
18	ȚI SE PUNE PATA (GELOZIA)	<i>Bogdan Panduru</i>
21	ACCIDENTUL	<i>Dan Duță</i>
26	PASTILA	<i>Bogdan Panduru</i>
29	SURPRIZA	<i>Dan Duță</i>
37	O BROASCĂ	<i>Bogdan Panduru</i>
41	LA PSIHOLOG	<i>Dan Duță</i>

46 DESPRE ROBOȚI

Bogdan Panduru

49 CAMERA „VIEȚII”

Bogdan Panduru

53 LICITATORII

Dan Duță

58 CAZUL „CĂLĂTORUL”

Dan Duță

65 MOARTEA CLINICĂ NEAR DEATH EXPERIENCE

Dan Duță

73 ORGANIZAȚIA

Dan Duță

81 SUBMARINUL

Dan Duță

87 PUTEREA OBIȘNUINȚEI (SERIA LIGHTS OUT)

Bogdan Panduru

90 ULTIMUL SCRITOR

Dan Duță

94 MÂINE NU SUNT

Bogdan Panduru

97 PRIETENII DE DINCOLO

Bogdan Panduru

100 POLITISTUL (TEXTE DE DINCOLO)

Bogdan Panduru

106 RAKE

Bogdan Panduru

110 REGIZORUL

Bogdan Panduru

PĂDUREA DE OȚEL

Bogdan Panduru

În Japonia a apărut o nouă atracție turistică, „Pădurea de oțel”. Un artist a creat un pom, din oțel. Apoi l-a mutat într-o locație de provincie, unde a lansat provocarea pentru zeci de artiști plastici din întreaga lume. Provocarea lor era să facă cel puțin un copac și să se ajungă la o întreagă pădure. Mulți au reacționat prompt și, în aproape un an, pădurea avea sute de copaci, propriile sale alei și cărări. Chiar dacă părea aproape imposibil, pădurea avea deja aproape 30 de hectare. Vizitele erau programate din timp pentru turiști, pădurea era îngădită și păzită, pentru a nu fi deteriorată.

Am achiziționat și eu un pachet de călătorie la vestita pădure. Am rezervat două bilete online și urma să merg cu prietenul meu cel mai bun, Dom. Le-am plătit și apoi am mers la el acasă să-i dau vestea.

– Hei, salut, Dom, ce faci azi? Ești ocupat? l-am întrebat când mi-a deschis ușa.

– Salut, hai, intră! Da, sunt ocupat, ca de obicei, să nu fac nimic.

– Bine, i-am spus, atunci să te pregătești, într-o săptămână mergem în Japonia.

– Hei! Ce tare, ce facem acolo? Mergem la muntele Fuji? Știi că îmi doresc tare să merg acolo.

– Mai bine! Mergem la Pădurea de oțel! Ai auzit de asta?

– Da, bro', dar este periculos, n-ai văzut ultimele recenzii de pe net? Sunt cazuri de oameni care au dispărut acolo. Sau mai rău, oameni care au ieșit complet zombie. Știi, am auzit că unii aveau privirea dusă și nu puteau spune decât un sigur cuvânt: *Ubume*. Habar n-am ce înseamnă în japoneză.

– Sunt zvonuri, i-am răspuns, prostii postate de hateri. Mergi, nu?

– Sigur ca da!

Într-o săptămână eram la îmbarcare și, după jumătate de zi de mers cu avionul, am ajuns la Tokio. De acolo ne-a preluat un autobuz, eram vreo treizeci din diferite țări: Franța, Anglia, Australia și vreo cinci din America, mai precis Los Angeles, de unde eram și noi. Autobuzul a ajuns într-o oră la pădure. Acolo am primit cu toții echipamente, saci de dormit, corturi și cam tot ce trebuie pentru campat o noapte în pădure. Noi aveam la noi căștile, echipate cu camere gopro și telefoanele noastre. Oricum nu ne lăsau cu mai multe gadgeturi. I-am întrebat pe ceilalți turiști dacă au auzit de disparițiile misterioase sau de altceva, dar au spus că sunt doar zvonuri.

Când am intrat în pădure, deja se însera. Am montat cortul undeva, în apropierea unei cărări. Lângă noi au campat și alți turiști. Am stat puțin de vorbă cu ei și apoi am plecat în explorarea pădurii. Am dat drumul la camerele de pe căști și am plecat. Atmosfera era foarte creepy, vântul, care sufla ușor, scotea niște sunete sinistre printre copacii de oțel. Părea un tânguț, apoi părea un țipăt îngrozitor sau urla dezlănțuit. Zgomotele astea erau

îngrozitoare. În fața noastră era un grup de 5-6 turiști. Am grăbit pasul, să-i prindem din urmă. În față părea că apare un deal, se vedea ca un monstru imens în întunericul rupt doar de lanternele sau telefoanele noastre. Luminile se reflectau în corpurile copacilor și dansau, dând o senzație stranie, de parcă eram sute de inși în pădure. Am mărit puțin pasul pentru a-i prinde pe cei din față. Când, deodată, ceva îngrozitor a apărut din partea întunecată a pădurii. Un schelet gigantic, de vreo 30 de metri, a apărut în fața noastră și s-a repezit asupra celor ce se aflau mai înainte. Pur și simplu s-a repezit asupra lor și le-a mușcat capetele, lăsându-i să cadă, apoi i-a mâncat cu totul. Am rămas pe loc, paralizați de frică, moment în care, un japonez, apărut de nicăieri a sărit în fața noastră și ne-a întins niște haine sclipitoare.

– Trageți repede astea pe voi, dacă vreți să trăiți! Și dați-mi toate telefoanele și camerele, a spus, arătând un sac unde le-a colectat pe toate. Am tras pe noi hainele date de el și ne-am pitit după un copac.

– Nu ne vede, a continuat el, dacă avem astea pe noi, nu ne vede, ne confundă cu copacii. Și acum să ne mișcăm repede, să trecem de teritoriul lui, haideți, veniți cu mine!

Ne-am mișcat repede, printre copaci. Japonezul era foarte agil, noi ne mișcam cam greu, nu prea eram obișnuiți cu efortul fizic. Am urcat dealul. Creatura încă se mai vedea în pădure, era imensă, se vedea cum cutreiera pădurea în căutare de noi victime. Am trecut de deal și ne-am oprit într-o mică poiană.

L-am urmat pe japonez și el ne-a dus într-un loc, la poalele dealului, undeva unde era sigur că Creatura nu ne va vedea. Am răsuflat ușurați, cu toții.

– Ne-ai salvat viața, i-am spus japonezului, eram morți fără tine.

– Cu plăcere, mi-a răspuns el, vorbea o engleză impecabilă.

– Ce era Creatura aia? l-a întrebat Dom.

– Gashadokuro, așa se numește, a răspuns el. Spiritele înfuriate ale celor care au murit de foame. Nu știți nimic despre Japonia, despre Mitologie?

– Nu, am replicat, noi suntem din L.A. California. Am venit aici ca turiști, nu ne așteptam la așa ceva.

– Am înțeles, a spus japonezul, atunci veți sta cu mine în seara asta, nu puteți trece înapoi, dincolo de deal. El patrulează. Doar dimineața e sigură calea.

– Dar cred că înghețăm până dimineața, am replicat. Deja e foarte frig și nu avem multe haine la noi.

– Nu vă faceți griji, casa mea este în apropiere.

– Cum, în apropiere!? Credeam că totul este îngrădit și păzit, spuse Dom.

– Da, este! Și așa credeai și că nu vei vedea niciodată un schelet imens ce mănâncă oameni.

– Aici ai dreptate! Hai, mergem cu tine.

După încă un deal urcat, am văzut casa. Am intrat cu toții, mie îmi clănțneau dinții de frig. Japonezul a aprins focul și apoi ne-a servit cu un ceai. Ne-am încălzit, am început să ne simțim mai bine, eram în siguranță, ceaiul era cald și foarte bun. Nu cred că am băut unul mai bun în viața mea. Mi-am amintit că, în buzunarul de la rucsac, aveam niște sticlute de whiskey luate din aeroport. Le-am scos și am băut cu toții. Dintr-odată Dom și-a amintit ceva.

– Nu ne cunoaștem, de fapt, a zis și a întins mâna către japonez. Dominick, mai scurt, Dom.

– Încântat, a răspuns japonezul. Eu sunt Emubu, așa mă numesc. Și a continuat: aici, pe dealurile astea, a fost un sat. După ce a început nebunia asta cu pădurea, satul s-a mutat, au primit compensări și multe alte avantaje. Dar aici, pe dealurile astea, Gashadokuro își făcea de cap. Însă nici el nu a fost tot timpul așa. Știți, la noi, în Japonia este normal să trăim cu ființe supranaturale, chiar și cu Demoni, așa cum le spun mulți. Este în credința și în religia noastră. Noi trăim în bună pace cu ei. Voi nu cred că știți să faceți diferența între bine și rău.

– Ba, cred că știm, am replicat.

– Nu, nu știți, mi-a răspuns Emubu, la noi există și o a treia forță, a treia variantă. Care nu face nici bine, dar nici rău, căreia îi place să privească, pur și simplu. A continuat: voi știți că sufletul este nemuritor, și că să-ți dai sufletul este ca și când ai fi în deșert și ți-ai da ultima canistră de apă pe o bere bună?

– Da, dar eu cred că nu știi nimic despre suflet, doar îți rămân câteva amintiri din copilărie, cele mai bune, a răspuns Dom.

– Așa este, ai dreptate, japonezul devenea sensibil, ai dreptate! Pe fiecare ne leagă de copilărie un obiect. Pe mine mă leagă o bâță, a continuat el, o bâță cu care mergeam cu caprele, era momentul meu de relaxare.

Dom zice:

– Pe mine, un tablou, dacă vă vine să credeți, era un tablou în ulei, la mine în cameră cu o pădure sub clar de lună.

– Pe mine, lanseta lui tata, mereu mergeam la pescuit, mă simțeam așa de bine... Am răspuns și eu provocării. În momentul ăla, s-a întâmplat ceva ciudat. Japonezul nostru părea că nu mai este un bărbat, ci o femeie care, culmea, era însărcinată. Pentru o clipă,

am avut imaginea asta. Apoi a revenit, era din nou el. Poate că mi s-a părut.

– Vreți să mai trăiți acele sentimente, nu? ne-a întrebat japonezul.

– Da, desigur, am replicat amândoi.

– Atunci, le veți trăi la nesfârșit, va fi bine pentru voi, dar și pentru mine. Numele meu este *Ubume!*

Soarele dimineții lumina pădurea de oțel. Reflectat în sutele de copaci, era aproape orbitor. Noi doi stăteam față în față, cu un singur nume pe buze: *Ubume!*

IARBA

Dan Duță

Nimeni nu știe exact când a început să crească. Inițial s-a crezut că punctul zero a fost aici și că păsările i-au împrăștiat semințele. Cei de specialitate au ajuns totuși la concluzia că ea a pornit pe toate continentele în același timp. Ciudat este faptul că a apărut peste tot, chiar și pe insulele cele mai îndepărtate. Acolo, fiind spațiu restrâns, a acaparat totul imediat. Certitudinea că nu păsările au împrăștiat semințele, a reieșit din faptul că acestea nu o mâncau, mai precis nimeni nu o mânca.

Prima dată când a fost descoperită, nu se știa nimic despre ea, fiind privită ca un lucru banal. Ba mai mult, datorită ritmului alert de creștere oamenii o plantau intenționat. În nici măcar jumătate de an de la descoperirea ei, fusese plantată pe terenuri de sport, în parcuri, alei, grădini. Orașele au devenit în scurt timp o oază de verdeață. Creștea pe străzi, pe case, acoperea chiar cei mai înalți zgârie-nori. Nu se mai turna asfalt pe șosele, pentru că iarba acoperea totul într-un verde minunat. Monotonia orașelor era spartă. Obositorul tandem beton-sticlă fusese înlocuit de verdele plin de viață.

Publicațiile aduceau ultimele știri pe prima pagină: „poluarea a luat sfârșit”, „cantitatea de dioxid de carbon din aer, intră în

parametri normali, prima dată de la începutul erei industriale”. Aerul greu din orașe devenea respirabil. Nu numai noxele dispăreau, chiar și praful se reducea la niște cote ideale. Lucru normal, dacă te gândești că fiecare petic de pământ fusese acoperit de covorul verde.

Marile mase de oameni de pretutindeni erau în exaltare. Toți se întrebau dacă a fost o minune apariția ei sau un accident. Se vorbea tot mai mult de reîntoarcere la religie. Unii susțineau că Dumnezeu este direct implicat în salvarea noastră. Alții spuneau că, mai degrabă, natura sau pământul trebuie divinizat. Animismul prindea contur în toate orașele.

Oamenii deveneau mai buni, mai calmi, mai liniștiți. Își găseau liniștea și fericirea contemplând noua stare a lucrurilor. Până și ziarele de scandal publicau acum doar ultimele rezultate ale cercetărilor asupra mediului. Asta pentru că toți intraseră în febra ecologismului. Nu mai era nimic mai important ca rezultatul testelor cu privire la reducerea poluării. Știrea că și oceanele erau, ca prin minune, curățate și filtrate, a creat o adevărată frenezie. Festivaluri, dansuri, cântece și poezii, toate în cinstea celei care ne-a salvat planeta și pe noi odată cu ea. Normal că se reducea numărul bolilor, alergiilor și însăși răceala fusese eradicată. Gripa devenise o amintire urâtă. Un mediu mai curat și nepoluat ducea la un organism sănătos.

Uimitor ce influență avea verdele acesta asupra psihicului uman! Nevroze, psihoze și chiar afecțiuni grave, considerate incurabile, se duceau pe apa sâmbetei. Nu doar că nu mai apăreau cazuri noi, dar crizele se reduceau, se estompau, până când dispăreau complet.

Apoi, lumea s-a trezit brusc din visare! După numai cinci ani, totul fusese acoperit în clasicul și deja eternul verde. Primele voci care au tras semnalul de alarmă au fost, practic, ostracizate de mass-media. Apoi, oamenii au început să asculte. Acum, că acaparase totul, apărea și reversul medaliei. Creștea colosal de repede și nu avea nevoie de nimic. Creștea peste tot, pe pământ, pe stânci, sticlă, beton, absolut orice. Se dezvoltă atât de deasă, că sufoca totul din jur. Câmpurile erau acoperite numai de ea și nimic altceva. Unde mai pui, că nu avea valoare economică. Nimeni și nimic nu o mânca. După un deceniu, majoritatea erbivorelor dispăruse și, după ele, celelalte vietăți din lanțul trofic. Deșertul african era o imensă pajiște verde. O pajiște verde pustie. Acum două săptămâni, ultimul leu, care trăia în captivitate, a fost eutanasiat, din lipsă de mâncare. Carnea lui s-a vândut la prețuri care au făcut de rușine și cele mai scumpe diamante din istorie.

Eu stăteam afară, pe terasa casei mele de vacanță. Mă retrăsesesem aici, după ce se închisese institutul unde lucram. Am fost cercetător, dar acum nu mai aveam animale pentru a face experiențe. Scufundat în jilț, cu un pahar de vin vechi, puțin cam acrișor pentru gustul meu, priveam ultimul copac din grădină. După ce o să dispară și el, totul o să fie o câmpie întinsă. Atunci i-am văzut! Inițial am crezut că vinul este de vină. I-am privit atent. Iepuri și cred că marmote, pășteau iarba. Pășteau liniștite, ca și cum totul ar fi fost etern...